

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 117/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. apríla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Lemešom, Žižkova 19, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 50/2017 z 28. novembra 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „obvinený“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 50/2017 z 28. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol na základe rozsudku Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 T 65/2012-301 z 9. októbra 2014 uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 212 ods. 1 a 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov na tom skutkovom základe, že 9. júla 2011 na poľesi [REDAKOVANÉ] po predchádzajúcej vzájomnej dohode s už odsúdeným [REDAKOVANÉ] nelegálne vyrúbali 9 stromov dreviny dub s priemerom 25 – 35 cm a následne drevnú hmotu v množstve 5,26 m³ odcudzili. Okresný súd sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov s podmieneným odložením a skúšobnou dobou v trvaní 18 mesiacov.

2.1 Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 4 To 15/2015-398 z 24. februára 2016 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a spôsobe jeho vykonania. Sťažovateľovi zároveň uložil peňažný trest vo výške 500 € a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov.

2.2 Sťažovateľ podal 16. júna 2016 ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 T 65/2012 z 9. októbra 2014 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 To 15/2015 z 24. februára 2016. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 496/2016-12 zo 17. augusta 2016 túto ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na prerokovanie, pretože sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nevyužil mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie).

2.3 Proti rozsudku krajského súdu následne podal sťažovateľ 19. júna 2016 aj dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho ako

nedôvodné odmietol, pretože nezistil žiadny dovolací dôvod, na základe ktorého by mohol vyhovieť sťažovateľovi a zrušiť napadnuté rozhodnutie. Uznesenie bolo okresnému súdu doručené 5. decembra 2018 a okresný súd toto následne doručil sťažovateľovi.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti adresovanej ústavnému súdu spochybňoval skutkový stav ako ho ustálili všeobecné súdy. Sťažovateľ najmä zdôrazňoval, že spolu s jeho bratom ([REDACTED], pozn.) mala skutok vykonať iná osoba ([REDACTED], pozn.), a nie on. V tejto súvislosti vytýkal vyšetrovateľovi a následne aj súdom, že neprihliadli na svedecké výpovede v jeho prospech a na ním uvádzané nedostatky rekognície, ktorá stotožnila sťažovateľa ako spolupáchateľa. Rekognícia bola v predmetnom prípade vykonaná len prostredníctvom fotografií, a nie „*in natura*“. Sťažovateľ tvrdil, že jeho fotografia sa od ostatných fotografií odlišovala farebnosťou a taktiež vyslovil podozrenie, že svedkovi [REDACTED] – opoznávatel'ovi boli predložené fotografie ešte pred oficiálnou rekogníciou, ktorá je súčasťou trestného spisu. Toto svoje tvrdenie oprel sťažovateľ o skutočnosť, že predmetný svedok mal vypovedať, že mu bolo predložených 9 fotografií, pričom pri rekognícii vyberal iba zo 6. Rekogníciu preto sťažovateľ považuje za nezákonný dôkaz. Vierohodnosť svedka [REDACTED] má podľa sťažovateľa spochybňovať skutočnosť, že v prípravnom konaní uviedol, že nevidel, kto rezal stromy, a na hlavnom pojednávaní označil za piliara sťažovateľa. Sťažovateľ už uvedené skutočnosti namietal v odvolacom aj dovolacom konaní, a preto zastáva názor, že ak najvyšší súd odmietol jeho dovolanie, porušil jeho základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom inom orgáne Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa – [REDACTED], [REDACTED], bolo porušené

Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Tdo 50/2017 z 28.11.2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo 50/2017 z 28.11.2018 a vracia vec na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť trovy konania v sume 346,26 € do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa vedený v [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ].“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

7. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ku ktorému malo podľa neho dôjsť tým, že najvyšší súd v napadnutom uznesení neuznal sťažovateľove argumenty spochybňujúce skutkový stav v predmetnej trestnej veci. Sťažovateľ tiež nesúhlasí s dôvodmi, na základe ktorých najvyšší súd odmietol jeho dovolanie proti rozsudku krajského súdu podané z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11.1 Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

12. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu medzi základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto sa ich namietané porušenie skúma spoločne.

13. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

14. Ústavný súd poznamenáva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok má byť výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Dovolanie možno aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Aby sa uplatnením tohto inštitútu nezakladala prípadne ďalšia riadna opravná inštancia, Trestný poriadok jasne ustanovuje pravidlá a vymedzuje taxatívne dovolacie dôvody, za ktorých možno dovolanie podať.

14.1 Dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd nemôže posudzovať úplnosť skutkových zistení, nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože dôkazy v konaní o dovolaní nemôže sám vykonávať. Namietané nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Tento dôvod dovolania je daný len v prípade nesprávneho právneho posúdenia skutku alebo v prípade iného nesprávneho posúdenia podľa hmotnoprávnych ustanovení.

15. Najvyšší súd ako súd dovolací v sťažovateľovej trestnej veci podrobne skúmal existenciu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku a o podanom dovolaní rozhodol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

16. Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

16.1 Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

16.2 Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

16.3 Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

17. K jednotlivým sťažovateľom namietaným dovolacím dôvodom najvyšší súd vo svojom uznesení uviedol:

«Z obsahu spisu je zřejmé, že obvinený [REDAKOVANÉ] mal v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, čo napokon aj využil a o týchto návrhoch súdy aj zákonným spôsobom rozhodli. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pozn.] a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Obvinený [REDAKOVANÉ] mal právo zvoliť si obhajcu, a požadovať, aby bol vypočúvaný za jeho účasti, radiť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom, ako aj žiadať, aby sa obhajca zúčastnil na iných úkonoch prípravného konania, nakoľko povinnosťou obhajcu je najmä poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone. Po preskúmaní podaného dovolania na podklade predloženého spisu najvyšší súd zistil, že k zásadnému porušeniu práv obvineného na obhajobu v konaní pred rozhodujúcimi súdmi nedošlo, preto

námietka obvineného, že rekognícia nebola vykonaná v prítomnosti obhajcu neobstoí, nakoľko predmetný procesný úkon bol vykonaný dňa 13. januára 2012 (č. l. 124-126 vyšetrovacieho spisu) pred vznesením obvinenia obvinenému dňa 24. januára 2012 (č. l. 4 vyšetrovacieho spisu).

Pokiaľ ide o výhradu obvineného spočívajúcu na tom, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, najvyšší súd zdôrazňuje, že nemožno úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, alebo sa obvinený domnieva, že jeho vina nebola preukázaná bez pochybností a mal byť oslobodený.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky obvineného, tak tu treba uviesť, že tieto sú obsahovo totožné jeho skoršej obhajobe. Ďalej treba zdôrazniť tú skutočnosť, že nie je predmetom skúmania dovolacieho súdu, akým spôsobom sa súdy nižších stupňov vysporiadali s hodnotením jednotlivých dôkazov, resp. aké závery z vykonaného dokazovania vyvodili, pretože tu ide o otázky skutkového charakteru, ktoré sú v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. z dovolacieho konania vylúčené. Uvedené pritom rovnako platí tiež i pre odmietnutie vykonania obvineným navrhovaných dôkazov, ktorých vykonanie ani jeden z konajúcich súdov nepovažoval za potrebné z hľadiska náležitého zistenia skutkového stavu (v tomto smere vid' i uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené pod R 21/2010). Len s poukazom na nesúhlas s hodnotením dôkazov, resp. odmietnutím vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať tento dovolací dôvod. V tomto smere najvyšší súd považoval za potrebné dodať zároveň tiež to, že je výsostným právom súdu zväžiť akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., najvyšší súd uvádza, že súdy v konaní prihliadali len na dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti možno konštatovať, že argumenty vo vzťahu k dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Tr. por., ktoré uplatnil obvinený [REDAKOVANÉ] stoja celkom zjavne mimo týchto dovolacích dôvodov.

V súvislosti s dovolacím dôvodom obvineného v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. týkajúceho sa nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia, a to konkrétne § 13 ods. 3, § 14 ods. 3 Trestného zákona, najvyšší súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2011 pod č. 3, podľa ktorého... „Tento dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôže napĺňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa §371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť“.

S poukazom na uvedený dovolací dôvod nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Súdom zistený skutkový stav veci, ktorým je dovolací súd viazaný, je pri rozhodovaní o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy bola správne právne posúdená, t. j. či sú správne právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Z uvedeného vyplýva, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. V dovolaní teda možno uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. V intenciách § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda dovolací súd skúmal, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne subsumovaný pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone...

Najvyšší súd sa stotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí prvostupňového súdu ohľadom právnej kvalifikácie konania obvineného. Pokiaľ sa jedná o námietku obvineného, že v danom prípade došlo k nesprávnemu použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia, a to § 13 ods. 3, § 14 ods. 3 Trestného zákona, tak je na mieste uviesť, že nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu, prípadne pochybenie súdu pri uložení

úhrnného, súhrnného alebo spoločného trestu, preto je námietka obvineného v tomto smere irelevantná.»

18. Na základe uvedených zdôvodnení možno konštatovať, že najvyšší súd sa dovolaním sťažovateľa riadne zaoberal a svoje rozhodnutie adekvátne, jasne a zrozumiteľne odôvodnil, postupujúc pritom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Ak najvyšší súd nezistil danosť ani jedného z dôvodov uplatnených sťažovateľom v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, nemožno mu vytknúť ako nesprávny ani procesný postup podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, ktorým dovolanie sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu odmietol.

18.1 V kontexte dovolacieho konania nemožno pod posudzovanie, či sú v predmetnom prípade dané dovolacie dôvody, podriaďiť aj preskúmavanie skutkových záverov prvostupňového a odvolacieho súdu. Ak preto najvyšší súd v dovolacom konaní znova nepreskúmal skutkový stav, ktorý bol ustálený v konaní pred okresným súdom, resp. krajským súdom, nemohol sa dopustiť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivý proces. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov najvyššieho súdu. S prihliadnutím na požiadavku sťažovateľa zrušiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu vydané v jeho trestnej veci a vrátiť túto vec na ďalšie konanie tvrdenia sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny výsledku súdneho konania, ktoré neskončilo podľa jeho želania, čo však nemožno spájať s porušením práva na súdnu ochranu.

18.2 Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj ustálený názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho skutkovým a právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné.

19. Ústavný súd považuje tiež za potrebné zdôrazniť, že podľa § 45 zákona o ústavnom súde je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89

neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 39 ods. 3 a § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv, teda v tomto prípade je porušovateľom najvyšší súd uznesením o odmietnutí dovolania proti rozsudku krajského súdu. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011), a preto v danej veci ústavný súd iba skúmal, či došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, a nie vo vzťahu k rozsudku krajského súdu, ktorým sa predmetné trestné konanie právoplatne skončilo.

20. Vzhľadom na už uvedené (body 18 až 19) ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľom označených práv.

21. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2019